

(Kort bemærkning).

Line Barfod (EL):

Ministeren går jo meget op i at sige, at hun går ind for frit valg, og da vi tidligere på året diskuterede ministerens forslag om friplejehjem, sagde ministeren også, at det handlede om, at alle skal have ret til at bosætte sig på det plejehjem, de selv ønsker, og ministeren tilføjede så: ... når de er visiteret til en plejehjemsplads.

Hvis nu man skulle se for sig, hvad det er, man har rigtig meget behov for, når man er ældre, vil ministeren så ikke mene, at man kan have rigtig god brug for at have frit valg til at flytte på et tidspunkt, hvor man stadig har overskuddet til det, frem for først at flytte, når man er blevet så dårlig, at man overhovedet ikke selv kan deltage i det og måske kun har få måneder tilbage?

(Kort bemærkning).

Socialministeren (Eva Kjer Hansen):

Jo, det kan jeg være fuldstændig enig i. Jeg vil ligefrem anbefale, at man i tide sørger for at flytte til en bolig, som man bedre kan magte i situationen. Men der, hvor vi taler om en situation, hvor den ældre er så plejekrævende, at det er en bestemt boligtype eller en plejehjemsplads, vedkommende har brug for, vil jeg holde fast i, at det skal bero på en visitation fra kommunens side.

Jeg mener, at vi skal holde fast i det helt grundlæggende princip, vi har, nemlig at det er kommunen, der som myndighed vurderer, hvad det er for en hjælp og støtte, den pågældende borger har brug for i sammenhæng med de forskellige ydelser, og at vi netop ikke skal ind på den vej, som Enhedslisten her lægger op til med, at der skal være sådan et tagselvbord med hensyn til, hvad man kunne ønske sig af hjælp.

(Kort bemærkning).

Line Barfod (EL):

Forslaget her handler ikke om, at man selv skal kunne bestemme, hvor meget hjemmehjælp eller hjemmepleje eller andet man skal have. Forslaget her handler om, at man selv skal kunne bestemme, hvornår man flytter i en plejebolig, netop for at man kan flytte, mens man stadig har overskuddet til det, mens man selv kan bestemme, hvilke møbler man skal have med, selv er i stand til at gå rundt og hilse på de andre, der bor der, selv er i stand til at knytte nye venskaber der og måske kan bo der i en længere periode, frem for at plejehjem bliver reduceret til at være

nogle steder, hvor folk først kommer hen, når de slet ikke kan mere, som det desværre er nogle steder i dag. De ældre kan ikke længere selv være med i processen, og de har måske kun ganske kort tid tilbage, også fordi det, når man allerede har fået det meget dårligt, er en meget hård proces at blive flyttet.

Derfor vil jeg gerne igen spørge ministeren, om hun slet ikke kunne forestille sig, at det ville være bedre, hvis man skulle have nogle flere gode år som ældre, at man kunne flytte i lidt bedre tid og ikke først, når kommunen godt kan se, at man nu simpelt hen overhovedet intet kan derhjemme længere.

(Kort bemærkning).

Socialministeren (Eva Kjer Hansen):

Jeg synes, der er tale om forskellige situationer. Jeg synes, der er forskel på, om det behov, man har, er en plejebolig eller en plejehjemsplads, eller om man ønsker at flytte til noget, som er mere praktisk, altså en ældreegnet bolig, eller flytte i et ældrekollektiv eller lignende. Der kan jeg kun anbefale, at man sørger for at tænke igen, hvordan man gerne vil have det, når man bliver ældre, og når man måske kan knap så mange ting som tidligere.

Men når vi taler om plejeboliger og plejehjemspladser, må jeg sige, at de må være forbeholdt de situationer, hvor myndigheden konstaterer, at der altså er et omfattende plejebæhov, et omfattende behov for hjælp og støtte, som så kræver, at man får den type boform at etablere sig i.

Men ellers er der frit slag, og der har regeringen jo netop sørget for at udvide valgmulighederne for folk.

Fjerde næstformand (Niels Helveg Petersen):

Tak til ministeren. Vi går til ordførerrækken. Den første ordfører er fru Gudrun Laub.

Kl. 15.45

Gudrun Laub (V):

Enhedslisten prøver igen med det her forslag om selvvisitering, og det er efter min bedste overbevisning totalt urealistisk. Det kan jo ikke nytte noget, at alle, når de kom over en eller anden aldersgrænse – jeg ved ikke, hvor man så ville sætte den – kunne sige: Nu vil jeg gerne bo i en plejebolig. Plejeboligerne findes ikke, og vi skal da heller ikke have bygget plejeboliger overalt i landet. Hvem skulle betale det, og